

Kalotaszegi ősz

Lelkem ma könnyű napvitorla,
mintái cifra-színesek.
Akárha újbor üstje forrna,
a völgyben édes íz pezseg.

Ajkamra fröccsen, dalra gyújtja,
– mitől a bú, nem firtatom –,
dereng a szép Vlegyásza csúcsa,
fölem magasló timpanon.

Bivaly poroszkál, lomha forma,
s a görbe úton fényt kavar,
királyként áll a hit fatornya,
harangja zúgja: él, s magyar.

Visszhangja dördül ott, amerre
imára vált a tompa kín,
s lezúg az égiek kegyelme
a házak büszke kontyain.

2017

Üresség

Mintha téli hálót szőne már a nap,
bőre pergamenfehéren rátapad,
s míg alatta széthull őszünk kelleme,
elzokogni annyi mindent kellene.

Lusta rend hevert el kint a kazlakon,
fáj a szó, s ha itt-ott megkapargatom
s eltolom a felszín gyenge léceit,
félek, nem lelem, mi újjá lényegít.

Úgy növekszik bent a csend, s a ház körül,
ablakomra szürke fénye rákövül,
és csak írom, egyre írom holt dalát,
rím dorombol és üresség fogja át.

2017

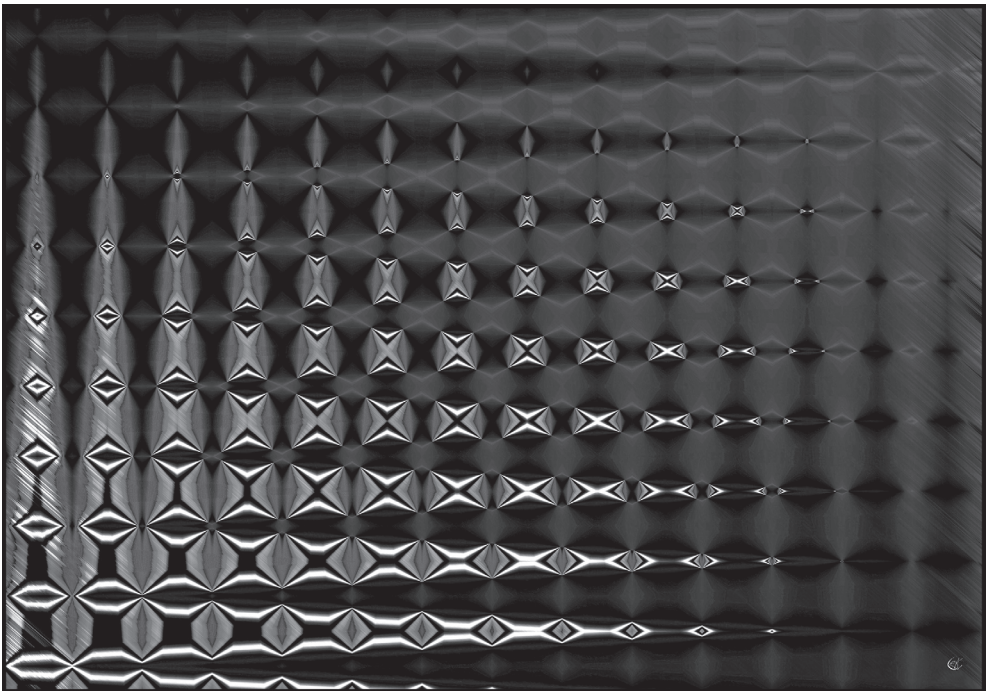
Csendes mese

Hold világa hintaágy, szép ezüstoffonál,
leng az éjbe szőtt mesén, fénye füstopál,
szél hever hanyatt ölén, langy esőnyomon,
nézi, mily csibész a csend, háztetőn oson.

Leskelődni majd a tárt ablakon belép,
fosztogatja álmaid foszladó zsebét
ámuló fehér falak közt, amíg matat,
kint az éj ruhája is lopva felhasad.

Szép ezüstoffonál rezeg, selyme oly hamar
szétszakadt, szökell a szél, dallamot kavar,
kék derű a pirkadat járatán az úr,
szól a kiskakas, s a csend ágy alá lapul.

2017

Homage a „Vasarely 110” 10.